

Vợ chồng tôi được định cư tại Thành phố Hamilton, diện đoàn tụ gia đình, do con gái bảo lãnh.

Người đầu tiên tôi sẽ gọi để báo tin đã đến nơi bình an là anh Tài - mà trên “FB” tôi biết được với nick Tai London - theo lời anh nhắn: “Long, khi nào đến Canada nhớ gọi cho anh theo số phone này”.

Khi về đến nhà, gia đình, họ hàng đang làm tiệc mừng hội ngộ, tôi kể chuyện “quen biết” này cho mọi người nghe, ai cũng tỏ vẻ ngạc nhiên và nghĩ rằng đây là chuyện chỉ có trên “FB”.

Tôi ra sức giải thích thế nào là AET, thế nào là TSQ, nhưng mọi người không tin và không hiểu. Để chứng minh, tôi gọi số anh Tài qua phone của con gái tôi. Bên kia một giọng nói rất ấm áp, nhẹ nhàng. Tôi mở speaker để mọi người cùng nghe. Họ càng ngạc nhiên hơn nữa vì tôi nói đây là một người lạ mà tôi chưa từng biết, chưa từng gặp. Anh Tài thay mặt anh em chúc mừng ngày xum họp gia đình cùng khuyên tôi nhớ mặc ấm để giữ sức khoẻ, và anh ngưng máy để tôi vui trọn vẹn bên gia đình và người thân.

Bấy giờ con gái và con rể đã tin AET cũng như TSQ là hiện hữu, là có thật, là liên kết, là tình cảm bao la giữa những người cùng học chung mái trường. (Cháu sinh năm 87 nên khái niệm về VNCH và CS hầu như là mù tịt).

Tiệc tàn, bia cạn... Đã hơn 3 giờ sáng, mọi người đi ngủ để lấy sức

chuẩn bị cho ngày mai Chúa nhật uống tiép.

Trời âm u, màu xám, không khí lạnh. Khi tôi thức giấc đã là 10 giờ sáng, trong máy của con gái còn có cuộc gọi nhớ... Thú thật lúc đó tôi cũng chẳng biết số đó là số của ai vì chưa nhìn quen số phone của Canada. Con gái gọi đi, và người trả lời là anh Tài. Tôi nghe máy, anh hỏi tôi có lạnh không, ngủ được không?

Rồi tôi được nghe những giọng nói khác: anh Xuân, anh Quân, anh Báo, chú Phúc..., và còn ai nữa tôi vẫn chưa nhớ hết, gọi đến chúc mừng, hỏi thăm tình trạng gia đình. Thật là xúc động, đầy ấm áp giữa xứ lạnh quê người.

Thấy gọi đến thăm nhiều quá, con gái tôi phải nói rằng: “Bố mới qua hơn một ngày mà bạn bè gọi thăm nhiều hơn con”. Tôi trả lời: “Thì trường bố là vậy mà, không phải riêng ở đây mà bất cứ nơi nào”.

Hai hôm sau, anh Tài gọi cho tôi báo rằng “ngày 14/ 12, anh em sẽ có mặt tại nhà anh để chung vui cùng Long nhân dịp mừng Long đoàn tụ gia đình. Nếu không có gì trở ngại, Long cùng gia đình chuẩn bị sẽ có người đến đón xuống nhà anh”. Vui thật!!! Anh còn nói sẽ đến thăm vợ chồng tôi vào cuối tuần này.

Sáng Chủ nhật 7/12, anh Xuân từ Toronto đến nhà tôi, nhưng lúc đó tôi lại vắng nhà vì phải đi nhà thờ. Nhà thờ Việt Nam bên này Lễ lúc 11 giờ trưa, có lẽ vì mọi người thường dậy trễ vào ngày Chủ nhật vì không đi làm? Tan Lễ, tôi gọi lại cho anh Xuân thì anh nói rằng có đến nhà tôi và chờ khoảng một tiếng. Anh hẹn sẽ đến đón tôi lúc 10 giờ sáng ngày 14/12. Anh cũng có viết lại lời nhắn bỏ trong thùng thư.

Buổi chiều cùng ngày, anh chị Tài cùng mấy cháu ghé thăm. Tôi nói chuyện cùng anh Tài, còn vợ tôi thì nói chuyện với chị. Cả hai phụ nữ cùng tên Thúy, có vẻ tâm đầu ý hợp. Mấy đứa nhỏ thì tung tăng với đám đồ chơi của mình. Căn nhà như sôi động hẳn lên, tràn ngập tiếng cười.

Ấn tượng đầu tiên khi gặp anh chị Tài là làm cho người đối diện cảm thấy gần gũi, thân mật, và ấm áp. Thật hạnh phúc nơi khung cảnh đất khách quê người.

Trời Canada mùa Đông thật lạnh, nhưng tôi thấy cái lạnh dễ chịu,

không biết vì mới qua cơ thể còn chịu đựng được, hay là vì tình cảm thân thương từ những người vừa biết.

Trong cuộc đời, thật vô phúc cho những ai không còn gì để nhớ, không có gì để yêu thương. Tôi cảm thấy mình là người diễm phúc nhất vì đã được xum họp gia đình sau bao nhiêu năm xa cách, và đặc biệt là những yêu thương chân tình, những dặn dò khuyên bảo từ tình cảm của những đàn anh, những người dày dặn kinh nghiệm sống lẫn tuổi đời, những người đã tha hương từ rất nhiều năm trước tôi.

Thật là cái vòng AET, cái sợi TSQ, chỉ đôi câu chào, vài lời giới thiệu... thế là cái vòng, cái sợi dây ấy tự động kết vào và xiết chặt lại.

“On Sunday, November 30, 2014 10:49 PM, Talent Ong

Thưa quý Anh Chị Em,

Để mừng đón CTSQ Đình Thanh Long 5611 và gia đình vừa chính thức định cư tại Thành phố Hamilton, Tỉnh Bang Ontario ngày hôm nay 30 tháng 11 năm 2014, một buổi Họp mặt sẽ được tổ chức:

- Thời gian: 12 giờ trưa, ngày Chủ nhật 14 tháng 12 năm 2014.

- Địa điểm: Tư gia CTSQ Đại diện.

Rất mong quý anh chị em vui lòng thu xếp đến chung vui với gia đình CTSQ 5611 đã đến bến bờ Tự do.

Trân trọng kính mời và chân thành cảm ơn,

CTSQ Nguyễn Công Tài - Đại diện.

Xin vui lòng phúc đáp: Tel: ”

Trên đây là nội dung email mà tôi và các anh em Hội CTSQ ONTARIO đã nhận.

Tôi gọi điện ngay để báo cho anh Tài biết là ngày đó bà xã và các con có việc nên chỉ mình tôi có mặt. Anh tỏ ý tiếc nhưng rất thông cảm.

Đúng hẹn, 10 giờ sáng ngày 14/12, từ Thủ phủ Toronto, anh Xuân cùng Công Quang, lái xe đến nhà tôi. Anh em tay bắt mặt mừng. Quang ôm chầm lấy tôi vỗ lưng bôm bốp. Quang cùng nhập

trường với tôi năm 72, nhưng trên một lớp. Sau lời chào hỏi gia đình, ba anh em lên xe hướng về London.

Khoảng sau 12 giờ trưa, tôi đã được đưa đến địa điểm mở tiệc, đó là tư gia anh chị Tài. Mọi người đã có mặt đợi chúng tôi.

Tôi, anh Xuân, Quang bước vào nhà trong tiếng cười nói rôm rã. Anh Tài mời từng người vào bàn.

Trong bếp, các chị, các cô đang bận tay với các món ăn sẽ được đem ra bàn.

Ngoài một số khách mời và thân hữu, anh em CTSQ có anh Xuân, anh Tài, anh Chiến, anh Quân, anh Báo, anh Quang, Phúc, và tôi.

Anh Tài giới thiệu tôi với mọi người, nói lý do đến Canada và lý do của buổi gặp nhau hôm nay. Anh đã đại diện Hội tặng quà và bao lì xì với số tiền \$300.00 CAD. Số tiền tuy không nhiều nhưng rất chân tình, anh bảo tôi dùng tiền này mua áo mặc cho ấm.

Rõ ràng đây là điều tôi không nghĩ ra, tôi chỉ là đàn em chưa ra trường, nhưng qua lời phát biểu của các anh thì tôi hiểu đây không chỉ là buổi tiệc ra mắt hay đón tiếp, mà trên hết đó là TINH THẦN TSQ của NHỮNG NGƯỜI CTSQ.

Anh Xuân tâm tình rất thấm thiết: bây giờ anh đã U70, là CSVSQ/K1/ĐH/CTCT, sinh hoạt bên Gia đình Nguyễn Trãi, nhưng nghe đâu đó tại Ontario có hơi hướng của CTSQ là anh ưu tiên đến, bởi vì trường TSQ chính là nơi anh nhớ mãi và luôn muốn gặp các CTSQ khi có cơ hội”.

Anh Báo thì nhẹ nhàng nhảnh nhủ như một thầy giáo, khuyên nên giữ sức khoẻ, và mau thi bằng lái xe cho dễ kiếm việc làm.

Anh Chiến hỏi tôi vài điều liên quan đến trường ME, và khẳng định tôi đúng là dân TSQ, làm mọi người cười ồ lên vui vẻ.

Anh Quân luôn cười thật tươi...

Anh Quang ít nói nhưng lại rất “hồ hởi”, là ca sĩ của một ban nhạc địa phương, Quang thường đi hát, và hát rất hay. Quang liên tục cung chai với tôi.

Còn Phúc, theo tôi đây là một người khá đặc biệt, rất trẻ so với tuổi, bảnh bao, tính cách mạnh mẽ, ăn to nói lớn, với hàm ria “Cao Kỳ”, nhưng lại rất “Chí Tài”, vì bất cứ câu nào Phúc nói ra đều làm

cho mọi người cười thoải mái.

Rõ ràng trong cái tập thể nhỏ mà lớn này, tôi thấy cái chất, cái kiểu, cái hồn đều bật lên rõ rệt tính cách TSQ, mọi người đối xử với nhau như là gia đình của mình vậy.

Phúc đề nghị anh em xuống phòng sinh hoạt ở basement để chụp hình kỷ niệm. Tôi thấy có biểu ngữ TINH THẦN THIẾU SINH QUÂN BÁT DIỆT, có quân kỳ Trường Mẹ, có những biểu trưng của Trường qua nhiều thời kỳ, những tấm ảnh tập thể đen trắng cũ kỹ với trang phục, quân phục làm gợi nhớ đến biết bao nhiêu kỷ niệm... Ký ức tràn về như những cơn gió đầu đông, những cơn gió của xứ lạnh trời Tây nhưng những cơn gió này lại mang đến sự ấm áp, bồi hồi xúc động...

Quang nói với tôi: “Mỗi lần thấy những hình ảnh này là tao muốn khóc”.

Các anh em hiện diện đã cùng tôi chụp vài tấm ảnh kỷ niệm.

Tôi hân hạnh được mặc bộ đồ trung lễ, mà đã 40 năm tôi mới có dịp, đứng trước quân kỳ NHÂN TRÍ DŨNG chụp hình. Nếu còn ở VN thì tôi chỉ được phép MỒ!!!

Mọi người lên lại tầng trên tiếp tục bữa tiệc, tiếng cụng chai lạnh canh, tiếng cười sảng khoái vang khắp phòng. Phía các chị cũng không kém ồn ào. Mọi người đều đối xử như anh chị em một nhà.

Có tiếng chuông điện thoại reo, anh Tài bốc máy rồi chuyển phone cho tôi nghe. Bên kia đầu dây là giọng con gái tôi:

- Alô, Bố có vui không, sao con nghe ồn ào thế?
- Bố rất vui, và nói với Mẹ là Bố sẽ qua đêm tại nhà bác Tài.
- Bố không về được sao? Bố coi chừng đó vì Bố chưa quen ai ở Canada này đâu.
- Đừng lo! Đây là những người anh em của Bố và chắc chắn là Bố sẽ không sao.
- Okie Bố, chúc Bố vui. Bố có mấy người bạn học chung trường hay thật. Xa nhau mấy chục năm mà còn nhớ sao? Bye Bố.

Thật hãnh diện khi được con mình khen đến ngôi trường và những người anh em của mình.

Tôi còn được hân hạnh nghe phone chúc mừng của các anh ở xa và rất xa: anh Vịnh, anh Việt, anh Viễn, anh Vả, anh Trang, anh An, anh Tân...

Nói thật nếu nằm mơ tôi cũng không hình dung được cái cảnh mà tôi được chào đón một cách long trọng, đầm ấm, và đầy ắp tình nghĩa như thế này. Không riêng gì tôi mà cả vợ con, người thân của tôi cũng đều chung một ý nghĩ là không ngờ rằng ngày xưa ở VN có một ngôi trường và tình cảm sâu đậm của những người từng học chung tại ngôi trường này lại lạ lùng như vậy!

Trời dần khuya, bia còn nhiều, mọi người no căng, tạm nghỉ để karaoke cho bớt bớt hơi bia rồi uống tiếp.

Mở màn là ca sĩ Quang rồi đến đôi song ca chủ nhà. Đố ai đoán được tuổi của họ nếu chỉ nghe giọng hát. Mỗi người thay phiên nhau làm ca sĩ. Anh Xuân nhảy rất đẹp, rất điệu nghệ.

Trời quá khuya nên anh chị Quân, anh Báu, vợ chồng Phúc tạm biệt ra về hẹn gặp lần họp mặt tới.

Anh Xuân, anh Chiến, anh Quang, và tôi vì đường về quá xa nên đành ngủ lại.

Thức dậy sau một đêm đầy giấc, ra nhà xe rít hơi thuốc đầu tiên trong ngày trong cái se lạnh của thành phố London, tâm hồn sáng khoái, thể lực sung mãn, phần chân tinh thần.

Tôi chắc rằng những điều trên có được là do chất TSQ, tình bạn hữu, và trên nữa là cái tình của những người từng chung mái trường Mẹ.

Chân thành cảm ơn những người anh, những người chị, những người bạn, những người em đã tạo nên khung cảnh đầm ấm, thân thương, đoàn kết dành cho tôi trong những ngày đầu làm khách quê người, những người đã tạo cho tôi một niềm tin về miền đất mới với những khó khăn mà tôi phải đương đầu.

Chúc mọi người luôn khỏe mạnh và thành công trong cuộc sống.

Hamilton, cuối năm 2014

TSQ 5611